

[Kristen Amby.]

medlem, mon hvor mange sager det drejede sig om f. eks. i 1952? Jeg kan sige det kort: 37 000 landet over, heraf alene 27 000 i København. Det er ikke noget lille antal sager af denne karakter, det offentlige skal beskæftige sig med, fordi vi har den særlige form for kreditgivning, der her er tale om.

Mit parti — og jeg med det — erkender, at lovforslaget med de foreslåede ændringer er bedre end ministerens oprindelige forslag. Undskyld, jeg siger det, højtærede justitsminister, men det synes vi altså; det stemmer også bedre med, hvad justitsministeren også ved første behandling var sindet at gå med til. Eftersom justitsministerens lovforslag er bedre end den lovgivning, vi har — selvom det ikke er så godt, som det burde have været — er det ligetil, at vi vil stemme for ændringsforslagene — vi har iøvrigt selv været med til at formulere dem. Det betyder ikke, at vi derfor er helt tilfredse; jeg tror nok, mit parti er nogenlunde tilfreds, jeg er mindre tilfreds.

Jeg mener, det havde været rigtigere, om man ikke havde ladet sig nøje med formuleringen af § 1, stk. 4, hvor der bestemmes en minimumsudbetaling på en femtedel af afbetalingsprisen, når det drejer sig om varer, for hvilke afbetalingsperioden strækker sig udover 1 år — altså varer af ret stor værdi og holdbarhed — og en minimumsudbetaling på en tolvtedel ved en afbetalingsperiode på 1 år og derunder. Det sidste betyder jo ikke så forfærdelig meget, for hvis en vare koster 12 kr., vil det månedlige afdrag være 1 kr. og udbetalingen også 1 kr. Jeg har forøvrigt meget svært ved at forstå, at man ikke vil fastsætte et eller andet minimumsbeløb med det formål at komme de helt tåbelige udskjelser til livs. Der er ingen, der i ramme alvor kan mene, det er rimeligt, at afbetalingsforretninger også skal omfatte småting, hvis pris er en brøkdel af ugelønnen. Det kunne jo også være, vi så kunne blive fri for en hel del retssager, hvis mange af sådanne småting blev holdt udenfor.

Af større principiel betydning er det, at man ikke har ment at kunne gøre et forsøg på at afgrænse afbetalingssystemet — altså afbetalingssystemet med ejendomsforbehold — så at visse varearter eller visse køb af særart faldt udenfor. Jeg havde håbet, at

man kunne have holdt f. eks. smykker udenfor. Hvis smykker til personligt brug købes på kredit, må køber og sælger selv om det, synes jeg — det skal vi ikke blande os i — men hvis smykker købes med ejendomsforbehold, må det i hvert fald forudses af sælgeren, at de meget ofte købes for at blive foræret bort, og både køber og sælger er derfor, når handelen indgås, vidende om, at der begås en lovovertrædelse i det øjeblik, tingene foræres væk.

Men det har man undladt at tage stilling til, og det vil sige, at tredieperson, f. eks. en niece, kan komme, om ikke i fedtefadet, så dog i en pinlig situation, hvis sælgeren kommer og kræver det armbåndsur, hun fik, tilbage, fordi hendes onkel ikke har kunnet betale afdragene. Jeg kan ikke forstå, at man ikke har kunnet løse dette problem; men jeg håber, man vil kunne det, når loven kommer til revision, hvad den forhåbentlig gør inden altfor længe — det trænger den i alt fald til.

Men der er een ting, der efter min mening er endnu værre. Man har heller ikke undtaget metervarer — det har vi talt meget om i udvalget — metervarer, som købes under den udtrykkelige forudsætning, at der skal ske noget med dem, at de skal blive til noget andet end det, de er, når man køber dem, således at de altså ikke kan være i den stand, hvori de blev solgt, når sælgeren eventuelt kommer og vil have dem tilbage; så er de nemlig syet til kjoler, forklæder eller overtøj. Jeg må sige, at jeg ville have stemt imod eller i hvert fald ikke have stemt for bestemmelsen, hvis man ikke fra juridisk side havde sagt, at man var overbevist om, at ingen sælger kunne gøre den ret gældende — som han ellers efter kontrakten ville have — når det drejer sig om metervarer. Enhver dommer — altså her en foged — vil nemlig sige, hævder man: om denne vare vidste du jo, at den ikke kunne eksistere i den form, hvori den blev solgt, og selvfølgelig kan jeg ikke tillade, at man tager en drengs overfrakke eller en piges kjole, enten det nu er en hverdagskjole eller en pænere kjole. Jeg håber, denne fortolkning er rigtig; men det er mig lidt ubegribeligt, at man her på dette punkt, hvor dog alle, der har haft med sagen at gøre — også ovre i justitsministeriet — må have været klar over, at der var et